

שלום לחברות וחברי הסגל האקדמי,

ברצוני לחלוק עמכם נושא חמור שמתגלגל בימים האחרונים ולו השלכות קשות על האוניברסיטה שלנו.

ביום ה' האחרון שבתי ממסע בארה"ב. לאחר יותר משנה של ירידה ניכרת בתרומות בעקבות המשבר הכלכלי בעולם, חשתי הפעם בהחלט בסימנים לאופטימיות זהירה ונכונות להמשך קשר הדוק במטרה לחזור ולדון בעתיד הקרוב בצרכי האוניברסיטה ובתוכניותיה. בכל המפגשים שהיו לי, הועלה על נס פועלה של האוניברסיטה, המוניטין האקדמי והחברתי שלה ותפקידה החשוב בפיתוח הנגב והמדינה.

פחות משעה אחרי נחיתתי קיבלתי טלפון בהול מארה"ב בו נמסר לי על מאמר של חבר סגל האוניברסיטה שלנו, ד"ר ניב גורדון, אשר התפרסם במקום בולט בעיתון "Los Angeles Times".

המאמר קורא לעולם כולו להטיל חרם על מדינת ישראל, שאותה מגדיר ד"ר גורדון כמדינת אפרטהייד. מכאן ואילך ובמהלך כל סוף השבוע קיבלתי, ואני ממשיכה לקבל, זרם חסר תקדים של מיילים זועמים מידידים ושוחרים של האוניברסיטה וגם מכאלה שרק שמעו את שמעה. גם בטלפון נאלצתי לשמוע דברים קשים מאד מתורמים ואנשי ציבור יהודים בארץ ובעולם.

אין זו הפעם הראשונה שאני וחברי להנהלה הבכירה של האוניברסיטה עומדים בפני מתקפות חזיתיות בהקשרים דומים. מעולם לא שיתפתי אתכם בעניין, מכיוון שאני סבורה שהתמודדות עם הסוגיה הזו מהווה חלק מתפקידי. עם זאת, המתקפה הפעם היא ללא תקדים בהיקפה ובחומרתה הן משום הקו הקיצוני המאפיין את הכתבה, שנתפש על ידי קוראים רבים כמעשה בגידה במדינת ישראל, והן משום שהכתבה התפרסמה בעיתון בעל תפוצה רחבה ביותר, בעיקר בקהילה היהודית. יש לי סיבות קונקרטיות, אמיתיות להרגשה שמעבר לכל, הכתבה הזאת עלולה לגרום לפגיעה הרסנית בגיוס תרומות לאוניברסיטה, ופוטנציאל הנזק שלה לתקציב האוניברסיטה בתקופה הקשה בתולדותיה, ואולי גם בהמשך - עצום.

אני רואה חובה לחלוק עמכם את חששותי מנזק חמור ומהשפעותיו האקוטיות על מצבה הכלכלי של האוניברסיטה, על המוניטין האקדמי והחברתי שלה ועל היוקרה המקצועית והנאמנות של כל אחת ואחד מאתנו.

חברי להנהלה וגם לא מעט מכם, חברי וחברות הסגל, עמלים רבות על גיוס תרומות לאוניברסיטה. לצערי ללא תרומות אלה אין לנו חיים ובודאי לא פיתוח והתקדמות. מלאכה זו קשה במיוחד בתקופת המשבר הכלכלי העולמי הנוכחי והתחרות בין הגופים השונים והאוניברסיטאות במיוחד - עצומה. כתבה מהסוג הזה ממתגת את האוניברסיטה ככזו שאיננה ראויה לתמיכת העולם היהודי. רבים מהפונים אלי הדגישו שלעולם לא יתמכו יותר באוניברסיטה המעסיקה חבר סגל המוכן לפגוע כך במדינה ואף ימליצו לכל חבריהם שלא לעשות זאת. אני מצטטת כאן את השורה התחתונה בכל הפניות הרבות שקיבלתי ואני מקבלת ברגעים אלו.

חברי וחברותי, אינני דנה לגופה של הכתבה, על אף שאני אישית סולדת ממנה סלידה עמוקה. כל שאני רוצה הוא לשתף אתכם במצוקה אליה לדעתי נקלעת האוניברסיטה, לדווח לכם על הסיבה לכך וכאמור להתחלק עימכם בחששות למה שעלול לקרות לעתידה ולהמשך פריחתה של האוניברסיטה.

בברכה,
פרופ' רבקה כרמי